

[Landbrugsministeren.]

Jeg har fremsat, et Svar, som i og for sig er tydeligt nok. Jeg haaber ogsaa ved mine Udtalelser her at have naaet i hvert Fald det, at det ærede Medlem vil kunne forstaa, at jeg ikke ser mig i Stand til at medvirke til en Ordning, hvorved Staten foretager en storstilet Gaveuddeling under Betegnelsen Laan eller indgaar paa Overtagelse af Forpligtelser af ganske uoverskuelig Rækkevidde, lige saa lidt som jeg vil kunne anse det for formaalstjenligt at foretage Indgreb i privatretlige Forpligtelser, som ved Omstødelse af lovligt erhvervede Rettigheder undergraver hele det Grundlag, som Kreditgivningens her i Landet saavel som i andre Lande hviler paa og maa hvile paa.

Men jeg ønsker hertil at føje, at paa det Grundlag, som mine Forslag anviser, er jeg villig til Forhandling om Enkeltheder, og jeg glæder mig over det ærede Medlem Hr. Bordings Udtalelser om, at disse mine Forslag, som han i øvrigt var saa misfornøjet med, dog betød et Skridt i den rigtige Retning, selv om Skridtet altsaa var for kort efter hans Opfattelse. Jeg haaber, at denne Udtalelse maa betyde, at det ved Forhandlinger i et kommende Udvalg maa lykkes at opnaa et Resultat, ikke et Resultat, der betyder Landbrugs-krisens Afhjælpning — det skal vi ikke foregøgle os selv eller andre —, men et Resultat, der betyder en Haandsrækning til de Landmænd, der kæmper mod Tidens Vanskeligheder, og et Resultat, der forhaabentlig i mange Tilfælde vil kunne bidrage til, at Hjem og Virksomhed kan opretholdes.

Christen Christensen: Det forekommer mig, at de tre her foreliggende Lovforslag nu har været Genstand for en saa udførlig Drøftelse i Løbet af de 3 Dage, hvor de har været til Behandling her i Tinget, at det vil være mest hensynsfuldt overfor Tinget at gøre de replicerende Bemærkninger saa korte som muligt, og det vil jeg for mit Vedkommende gøre.

Jeg takker den højtærede Landbrugsminister for de velvillige Besvarelser, han har givet paa de af mig til ham rettede Spørgsmaal. Jeg takker yderligere den højtærede Minister for det Tilsagn, han har givet om, at vi, hvis det skulde vise sig, at de foreslaaede Beløb er for smaa til at fyldestgøre de Formaal, de skal fyldestgøre, kan tale om at faa Beløbene forøget.

De Betragtninger, der er kommet frem fra de forskellige Ordførere, har taget Sigte paa at bøde paa den herskende Landbrugs-

krise paa meget forskellig Maade og med meget forskellige Midler. Der hersker saaledes en principiel Forskel mellem de Betragtninger, som Ordføreren for det konservative Folkeparti, det ærede Medlem Hr. A. C. D. Petersen, har anført, og dem, som jeg som Ordfører for mit Parti har gjort mig til Talsmand for. For saa vidt han mener, at man bedst kan bøde paa den herskende Landbrugskrise ved Toldforanstaltninger og en aktiv Handelspolitik, maa jeg erklære, at jeg aldeles ikke kan være enig med ham i, at det vilde være de rigtige Midler, men det skal jeg nu ikke komme nærmere ind paa ved denne Lejlighed.

Der hersker ligeledes en principiel Forskel med Hensyn til det formaalstjenlige i at røre ved Prioritetsgælden, nedskære den og gøre den om til simpel Gæld, saaledes at den ogsaa kan blive Genstand for Akkord. Jeg skal villigt indrømme med Hensyn til det af det ærede Medlem Hr. Bordings stillede Forslag, at han har vist stort Maadehold og megen Forsigtighed i den Paragraf i hans Forslag, hvori dette omhandles, og jeg gaar ud fra, at dette skyldes, at det ærede Medlem selv er klar over, at han her befinder sig paa et Omraade, hvor man skal bevæge sig med stor Forsigtighed. Jeg kan dog ikke indse, at man kan undgaa at skade Realkreditte ved at gennemføre et Forslag som det ærede Medlem Hr. Bordings. Tror det ærede Medlem ikke, at Pantekreditorerne vil ræsonnere som saa, at nu er Turen kommet til de Prioriteter, der er stiftet i Aarene 1919—25, men næste Gang vil Turen komme til Prioriteterne fra 1925—28?

Jeg kan heller ikke give det ærede Medlem Hr. Bordings Ret i, at der ligger nogen egentlig Betyggelse deri, at det er overladt til de stedlige Akkordudvalg at afgøre, hvilken Del af Prioritetsgælden der kan regnes for at have sikker Dækning i Pantet, og hvilken der ikke kan. Nu skal jeg være den sidste til at nære nogen som helst Mistillid til disse Udvalg, men det er dog en giver Sag, at naar saa mange forskellige Udvalg skal have med en saadan Sags Afgørelse at gøre, vil det være uundgaeligt, at de kommer til at træffe Afgørelser, der er forskellige paa de forskellige Steder, og det synes jeg er en uheldig Ordning med Hensyn til et saadant Forhold.

Men selv om man nu vil se bort fra alt dette, kan man dog ikke komme udenom, at det vil være en Uretfærdighed mod de Pantekreditorer, som har indgaaet deres Kontrakter med deres Debitorer under de til enhver Tid herskende Retsforhold, at